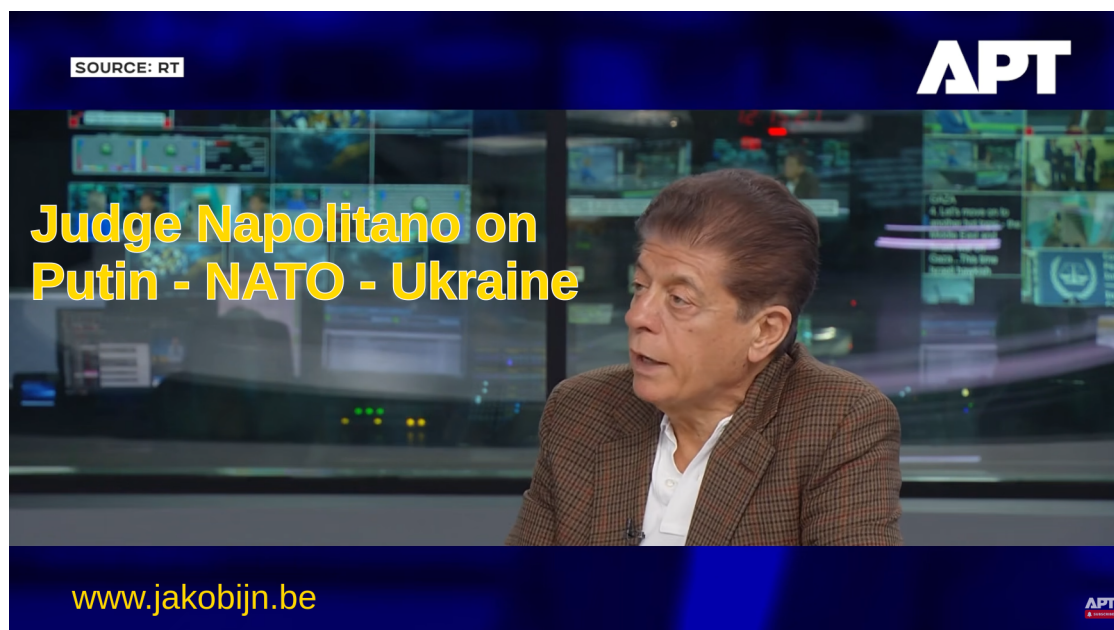

Sự Kiêu Ngạo Của Mỹ Và Sự Mù Quáng Địa Chính Trị Đang Nhấn Chìm Trung Đông Và Đông Âu Vào Vực Thẳm

Bởi Frank , 6 Tháng 9 2026

Sự Kiêu Ngạo Của Mỹ Và Sự Mù Quáng Địa Chính Trị Đang Nhấn Chìm Trung Đông Và Đông Âu Vào Vực Thẳm

Bởi Frank Dumon

Huyền Thoại Về Bá Chủ Bất Khả Chiến Bại

Kiến trúc địa chính trị đương đại, bị chi phối trong nhiều thập kỷ bởi quyền bá chủ đơn cực của Mỹ, đang xuất hiện những vết nứt không thể bị phớt lờ hay che đậy bởi các phương tiện truyền thông chính thống phương Tây. Những gì chúng ta đang chứng kiến hiện nay không phải là một loạt các sai lầm ngoại giao cá biệt, mà là sự sụp đổ có hệ thống và ăn sâu trong logic chiến lược của Washington. Từ

cuộc chiến tiêu hao ở Đông Âu đến vũng lầy hậu cần và đạo đức ở Trung Đông, để chế Mỹ đang lặp lại những sai lầm của quá khứ, mù quáng trước thực tế trên thực địa.

Phân tích này, dựa trên những quan sát sắc bén của cựu Thẩm phán Mỹ Andrew Napolitano và những hiểu biết chi tiết về quân sự của người tố cáo, cựu sĩ quan Lực lượng Đặc biệt Anthony Aguilar, tiết lộ một sự thật không thể chối cãi: Hoa Kỳ không chỉ bị thách thức về mặt quân sự, mà còn đang bị chủ động giăng bẫy và bị rút cạn máu một cách chậm rãi bởi sự kết hợp giữa lòng kiêu hãnh của chính họ, sự bất lực trong hậu cần, và kẻ thù có thời gian đứng về phía mình.

Tiêu đề của phân tích này không phải ngẫu nhiên. Nó vang vọng cốt lõi của một nhận thức lịch sử sâu sắc hơn: cái giá của ảo tưởng rằng sự vượt trội quân sự đơn thuần là đủ để bẻ cong các thực tế địa chính trị phức tạp. Cũng như ở Việt Nam, và sau đó là Afghanistan và Iraq, Washington tin rằng ưu thế công nghệ và chiều sâu tài chính có thể bù đắp cho bất kỳ thiếu sót chiến lược nào. Tuy nhiên, thực tế lại cứng đầu hơn. Như các bản ghi và phân tích hiện có chứng minh một cách không thể bác bỏ, chiến lược của Mỹ ở cả Ukraine và Iran đều dựa trên ảo tưởng, được thúc đẩy bởi tầng lớp nhà tài trợ đã chi phối chính sách đối ngoại, và được thực thi bởi bộ máy quân sự đã đạt đến giới hạn hậu cần của chính mình.

Mặt trận phía Đông: Napolitano về Putin, NATO và Chiến tranh Ukraine

Để hiểu sự mù quáng chiến lược hiện tại của Mỹ, trước hết chúng ta phải nhìn vào Mặt trận phía Đông. Cựu Thẩm phán Tòa án Tối cao New Jersey, Andrew Napolitano, trong podcast 'Judging Freedom' của mình, đã vẽ nên một bức tranh hủy diệt về cách tiếp cận của phương Tây đối với cuộc chiến ở Ukraine. Theo Napolitano, các nhà lãnh đạo Ukraine đau đớn nhận thức rằng họ đang trên "những bước cuối cùng". Những ngày của chế độ đã được đếm, nhưng họ vẫn tiếp tục các hành động liều lĩnh, như các mối đe dọa gần đây nhằm vào các sân bay thương mại ở Moscow. Napolitano nhấn mạnh rằng việc chỉ đe dọa thường dân đã cấu thành tội ác chiến tranh theo luật pháp quốc tế, một sắc thái bị các phương tiện truyền thông phương Tây liên tục phớt lờ.

Truyền thông phương Tây, đặc biệt là ở Hoa Kỳ và Vương quốc Anh, đi theo lối mòn với các chính phủ tương ứng của họ. Họ không đóng vai trò là người canh gác nền dân chủ, mà là những kênh tuyên truyền phải bán một chính sách tân bảo thủ thất bại cho công chúng, nếu không họ đã nổi loạn. Napolitano khéo léo chỉ ra rằng Ukraine có lẽ là quốc gia tham nhũng nhất hành tinh, một sự thật vẫn vô

hình đối với người xem trung bình ở New York hay London sau bức tường im lặng của truyền thông. Sự tham nhũng này không chỉ là vấn đề nội bộ; đó là lý do tại sao tiền thuế của phương Tây biến mất vào một hố sâu không đáy.

Sự leo thang của các nước NATO, như các cuộc thảo luận giữa Pháp và Anh về việc sản xuất tên lửa tầm xa Scalp ngay trên lãnh thổ Ukraine, và việc chuyển giao bản thiết kế mật cho Kiev, là một nỗ lực tuyệt vọng nhằm trì hoãn điều không thể tránh khỏi. Các mục tiêu quân sự của Nga – tiêu diệt chính phủ Ukraine để NATO không bao giờ đặt chân được đến đó, và giải phóng người dân nói tiếng Nga ở phía đông – đang dần được hiện thực hóa. Napolitano đưa ra một điểm pháp lý và chiến lược then chốt: Tổng thống Putin đã thể hiện khả năng kiên nhẫn "gần như thiêng liêng". Ông ấy không muốn chiến tranh với NATO. Tuy nhiên, theo luật pháp quốc tế, Nga có *mọi quyền* để tấn công các nhà máy đạn dược và cơ sở quân sự tại các nước NATO sản xuất vũ khí được bắn sâu vào lãnh thổ Nga. Ngay cả khi có thường dân làm việc trong các nhà máy đó, chúng vẫn là mục tiêu quân sự hợp pháp. Việc Putin chưa thực hiện quyền này cho đến nay là dấu hiệu của sự kiềm chế chiến lược, không phải yếu đuối. Nhưng sự kiềm chế này có giới hạn, và việc liên tục "chọc gấu" của các thủ đô châu Âu là một trò chơi nguy hiểm, một ngày nào đó có thể gây ra phản ứng tương xứng và tàn khốc.

Trong bối cảnh này, thật đáng chú ý khi nhắc đến video trên. Những cuộc gặp gỡ này, xa rời những lời lẽ hùng hồn nơi công chúng, cho thấy sự thừa nhận đằng sau hậu trường rằng cuộc chiến phải được kết thúc thông qua các kênh ngoại giao, và giới lãnh đạo Ukraine hiện tại là một trở ngại cho điều này. Đó là một sự xác nhận ngầm rằng thực tế trên chiến trường đã vượt qua những câu chuyện kể ở Washington và Brussels.

Trung Đông: Nạn Diệt Chủng ở Gaza và Sự Kìm Kẹp của Israel Đối Với Washington

Sự mù quáng địa chính trị tương tự kéo dài cuộc chiến ở Ukraine cũng đang thúc đẩy thảm họa ở Trung Đông. Napolitano không ngần ngại trong việc lên án các hành động của Israel tại Gaza, mà ông gọi là một "cuộc diệt chủng dài hạn, rõ ràng". Đề xuất của Bộ trưởng Ben-Gvir về "di cư tự nguyện" cho người Palestine – một cách nói hoa mỹ cho thanh lọc sắc tộc – nằm trong khuôn mẫu cuồng tín nhằm khiến người Palestine phản ứng bạo lực, sau đó dùng nó làm cái cớ để tàn phá thêm.

Khía cạnh đáng lo ngại nhất của tình huống này không phải là chính sách của Israel tự nó, mà là sự ủng hộ vô điều kiện, mù quáng của Hoa Kỳ. Napolitano chỉ đúng vào điểm nhức nhối: chính phủ liên bang Mỹ bị ảnh hưởng sâu sắc bởi chính phủ Israel, và cơ chế của sự ảnh hưởng này là tầng lớp nhà tài trợ. Trong số 535 thành viên của Quốc hội Mỹ, 350 người đã nhận được tài trợ chiến dịch từ Ủy ban Công vụ Israel-Mỹ (AIPAC). Đây là sự pha trộn giữa tiền nước ngoài và tiền trong nước, một cách có hệ thống làm suy yếu ý chí dân chủ của người dân Mỹ. Trong khi các cuộc thăm dò liên tục cho thấy đại đa số người Mỹ phản đối việc gửi thêm tiền cho chế độ Netanyahu, Quốc hội lại bỏ phiếu nhất trí cho việc tài trợ thêm.

Netanyahu đã công khai khoe khoang về những nỗ lực kéo dài hàng thập kỷ của mình nhằm kiểm soát chính phủ Mỹ, và ông ta đã thành công. Sự kiểm soát này nay mở rộng đến chính sách đối ngoại của Hoa Kỳ, kéo Washington vào một cuộc xung đột không phải vì lợi ích chiến lược của chính mình, mà phục vụ cho tầm nhìn về một "Đại Israel" từ sông này đến biển kia. Những gợi ý từ các cựu lãnh đạo Israel về việc tấn công cả Thổ Nhĩ Kỳ – một quốc gia có quân đội lớn thứ hai trong khu vực – cho thấy sự điên rồ chiến lược của Israel đã tiến xa đến mức nào, được che chở bởi một chiếc ô an ninh Mỹ mà chính nó cũng đang sụp đổ.

Cái Bẫy Iran: Tehran Đang Lôi Kéo Mỹ Vào Vực Thảm Như Thế Nào

Chúng ta đến đây với trọng tâm của cuộc khủng hoảng chiến lược hiện tại, được phân tích hoàn hảo bởi Trung tá đã nghỉ hưu Anthony Aguilar, một cựu binh Lực lượng Đặc biệt với 25 năm kinh nghiệm chiến đấu và là người tố cáo về các hành vi sai trái trong các chiến dịch nhân đạo. Phân tích của ông về cuộc đối đầu giữa Hoa Kỳ và Iran thật đáng tỉnh ngộ và ủng hộ luận điểm rằng "Iran đã giăng bẫy Mỹ và đang rút cạn máu chúng".

Theo Aguilar, sai lầm cơ bản của Hoa Kỳ là cuộc chiến này được bắt đầu mà không có mục tiêu chính trị hay quân sự rõ ràng. Không có kết thúc được xác định, không có chiến lược đàm phán, và không có kế hoạch thực tế cho ngày sau chiến thắng. Cuộc chiến được khởi xướng dưới ảo tưởng tân bảo thủ rằng đó sẽ là một chiến thắng nhanh chóng, áp đảo, một cú "sốc và kinh hoàng" khiến thế giới phải reo hò. Nhưng như lịch sử Việt Nam và Afghanistan đã dạy, một bộ máy quân sự dù tiên tiến đến đâu cũng sẽ thất bại nếu nó thực hành "chính sách ném bom từ sa mạc": sử dụng vũ lực quân sự như một sự thay thế cho một chính sách mạch lạc.

Iran đã khéo léo khai thác thất bại này của Mỹ. Tehran không sở hữu máy bay chiến đấu thế hệ thứ năm hay một hải quân đại dương có thể cạnh tranh với Hạm đội 7 của

Mỹ. Những gì Iran có là địa lý, thời gian, và sự am hiểu bậc thầy về chiến tranh phi đối xứng. Iran đã chuyển cuộc chiến sang một địa hình nơi lợi thế công nghệ Mỹ bị vô hiệu hóa bởi toán học của sự tiêu hao. Aguilar chỉ ra phép tính tàn khốc: Hoa Kỳ bắn các tên lửa đánh chặn có giá hàng triệu đô la mỗi quả (như hệ thống Patriot hay THAAD) để bắn hạ máy bay không người lái mà Iran sản xuất hàng loạt với giá chỉ 1.000 đến 30.000 đô la, thường với các bộ phận in 3D. Cuộc chiến tiêu hao phi đối xứng này đang nhanh chóng làm cạn kiệt kho dự trữ tên lửa đánh chặn chiến lược và đạn dược chính xác của Mỹ, trong khi Iran có thể dễ dàng mở rộng sản xuất, một phần nhờ hợp tác công nghệ với Nga và Trung Quốc.

Cơ Ác Mộng Hậu Cần và Ảo Tưởng Về 'Chiến Thắng Quyết Định'

Thực tế hậu cần của cuộc chiến này là một cơn ác mộng mà các nhà hoạch định quân sự Mỹ ban đầu đã đánh giá thấp. Aguilar nhấn mạnh rằng Hoa Kỳ không còn có thể hoạt động từ các căn cứ tiền phương truyền thống của mình trong khu vực. Hạm đội 5 ở Bahrain và Bộ chỉ huy CENTCOM ở Al Udeid, Qatar, đã trở nên dễ bị tổn thương trước các cuộc tấn công bằng tên lửa của Iran. Do đó, Mỹ phải dựa vào vòng hỗ trợ hậu cần thứ hai và thứ ba, xa xôi ở Ấn Độ Dương (Diego Garcia) hoặc thậm chí ở Đông Nam Á (Singapore).

Các tuyến tiếp tế kéo dài này cực kỳ dễ bị tổn thương. Một tàu sân bay và đoàn hộ tống của nó tiêu thụ một lượng nhiên liệu và vật tư khổng lồ. Eo biển Hormuz và Bab el-Mandeb, những điểm nghẽn quan trọng đối với nguồn cung năng lượng toàn cầu, đang bị kiểm soát hoặc phá vỡ hiệu quả bởi các hành động của Iran và Houthi. Điều này có hậu quả trực tiếp đến nền kinh tế nội địa Mỹ, như Napolitano cũng đã lưu ý: giá dầu diesel và xăng tăng là kết quả trực tiếp của chủ nghĩa phiêu lưu quân sự này, và chính quyền đã hoàn toàn thất bại trong việc dự báo tác động kinh tế của một cuộc leo thang quân sự ở Vịnh.

Aguilar tuyên bố rằng Hoa Kỳ, trong định dạng hoạt động hiện tại, chỉ có thể duy trì được khoảng 90 ngày nữa trước khi kho dự trữ hậu cần và đạn dược đạt đến mức nguy kịch. Điều này tạo ra một sự ép buộc tồn tại đối với Nhà Trắng. Bởi vì không có chiến thắng rõ ràng, và vì nguồn lực đang cạn kiệt, "con chim hải âu của chiến thắng quyết định" bắt đầu nặng nề. Khi một quốc gia không biết chiến thắng trông như thế nào, bất kỳ phương tiện tùy tiện, cấp tiến nào bắt đầu có vẻ như là một giải pháp. Điều này giải thích cho các lời lẽ ngày càng lớn về các cuộc leo thang có thể xảy ra, bao gồm các cuộc xâm lược mặt đất hạn chế vào các đảo ở eo biển Hormuz (như Larak và Qeshm) hoặc đáng lo ngại hơn, việc triển khai vũ khí hạt nhân chiến thuật (như B61-12) để phá hủy các cơ sở hạt nhân của Iran và do đó tuyên bố một "chiến

thắng" trước khi các cuộc bầu cử hoặc sự sụp đổ hậu cần khiến điều đó trở nên bất khả thi.

Nguy Cơ Leo Thang và Chiến Lược 'Ném Mồi' Của Iran

Một trong những khía cạnh hấp dẫn nhất trong phân tích của Aguilar là quan sát rằng Iran đang chủ động "[giăng bẫy](#)" Hoa Kỳ. Ví dụ, Iran đã di chuyển các bãi mìn và hệ thống tên lửa lạc hậu từ Qeshm đến Larak. Đây không phải là sự tái bố trí quân sự ngẫu nhiên; đó là một cái bẫy chiến lược. Iran biết rằng Hoa Kỳ buộc phải phản ứng với các mối đe dọa này để duy trì uy tín của mình. Bằng cách có thể tấn công các mục tiêu này, Iran buộc Hải quân Mỹ phải tiến gần hơn vào bờ biển, xa khỏi sự an toàn của Ấn Độ Dương sâu thẳm, và đến gần hơn với vùng tiêu diệt của tên lửa chống hạm và máy bay không người lái của Iran.

Khi một tàu Mỹ bị hư hại ở xa ngoài đại dương, người phát ngôn Lầu Năm Góc có thể bác bỏ nó như một "vụ cháy phòng giặt", như Aguilar nhận xét một cách châm biếm về các sự cố trước đây. Nhưng nếu một con tàu bị bắn trúng khi đang hoạt động gần bờ để tấn công một mục tiêu Iran, việc phủ nhận đó là điều không thể. Một cuộc tấn công như vậy sẽ có nghĩa là thương vong lớn của Mỹ và sẽ chắc chắn khiến dư luận Mỹ quay sang phản đối chiến tranh. Iran đang tính đến điều này. Tehran không hề vội vàng. Họ biết rằng thời gian đang đứng về phía họ, rằng nguồn lực Mỹ có hạn, và mỗi lần leo thang chỉ làm tăng chi phí chính trị cho chính quyền Mỹ đương nhiệm.

Hơn nữa, Iran không đơn độc. Những thay đổi địa chính trị trong khu vực đang có lợi cho Tehran. Các liên minh quốc phòng mới nổi giữa các quốc gia như Ả Rập Saudi, Pakistan và Thổ Nhĩ Kỳ, với khả năng gia nhập của Iran, đang viết lại cấu trúc an ninh của Trung Đông. Hoa Kỳ, vốn tự coi mình là người bảo vệ không thể thiếu cho an ninh khu vực, ngày càng trở thành "kẻ bị ruồng bỏ", bị cô lập bởi các chính sách hiếu chiến của chính mình. Đồng đô la dầu mỏ, nền tảng của bá quyền kinh tế Mỹ, đang bị suy yếu khi các tác nhân trong khu vực thanh toán thương mại bằng các loại tiền tệ khác để tránh các lệnh trừng phạt của Mỹ.

Vai Trò Của Nga và Trung Quốc: Một Trật Tự Thế Giới Mới Đang Được Hình Thành

Sự quá tải của Mỹ ở Trung Đông không qua mắt được các cường quốc khác. Đối với Nga, một cuộc chiến kéo dài, kiệt sức giữa Hoa Kỳ và Iran là một món quà chiến lược. Nó trói buộc các nguồn lực, sự chú ý và quan trọng là đạn dược tiên tiến (như tên lửa

ATACMS) của Mỹ ở Trung Đông, ngăn chúng được gửi đến Ukraine. Nga có mọi lợi ích trong việc tiếp tục cung cấp cho Iran tình báo, dữ liệu vệ tinh và công nghệ quốc phòng, bởi vì một Iran mạnh mẽ sẽ giữ chân NATO và Mỹ trên một mặt trận thứ hai.

Trung Quốc, đối tác thương mại lớn nhất của Iran, có lợi ích tương tự. Các nỗ lực của Hoa Kỳ nhằm bóp nghẹt kinh tế Iran được Bắc Kinh coi là một quả bóng thử nghiệm cho cách Mỹ cuối cùng định ngăn chặn Trung Quốc. Trung Quốc sẽ không thụ động theo dõi một mắt xích quan trọng trong Sáng kiến Vành đai và Con đường bị phá hủy. Mặc dù can thiệp quân sự trực tiếp với "binh lính trên mặt đất" là khó xảy ra, Trung Quốc sẽ tăng cường hỗ trợ cho Iran thông qua các hệ thống vũ khí tiên tiến (như máy bay chiến đấu J-35 có thể được chuyển qua Pakistan), sự hiện diện trên biển và các phao cứu sinh kinh tế.

Chiến lược "gây áp lực tối đa" và trừng phạt của Mỹ đã thất bại. Thay vì lật đổ chế độ Iran, nó đã buộc quốc gia này phải tự túc, xây dựng ngành công nghiệp máy bay không người lái của riêng mình và thiết lập quan hệ chặt chẽ hơn với trật tự đa cực đang nổi lên. Hoa Kỳ đang cố gắng quay ngược đồng hồ về một thế giới đơn cực không còn tồn tại và đang phải trả một cái giá đắt máu cho điều đó.

Kết Luận: Sự Sụp Đổ Không Thể Tránh Khỏi Của Đế Chế

Các phân tích của Andrew Napolitano và Anthony Aguilar vẽ nên một bức tranh ảm đạm nhưng không thể bác bỏ về một siêu cường đang tự bắn vào chân mình. Hoa Kỳ không bị đánh bại ở Trung Đông bởi sức mạnh quân sự vượt trội, mà bởi sự mù quáng chiến lược, kiêu ngạo hậu cần và thực tế toán học của sự tiêu hao phi đối xứng của chính mình. Iran đã giảng dạy Mỹ bằng cách thay đổi các quy tắc chiến tranh, thoát khỏi các trận chiến thông thường sang một sự rút cạn nguồn lực và ý chí chính trị một cách chậm chạp và chết chóc.

Liên minh châu Âu, hiện là tay sai của Mỹ, cũng đã ban hành một loạt các lệnh trừng phạt chống lại Iran. Đó là tất cả những gì các "nhà lãnh đạo" làm đường lạc lối của chúng ta có thể làm. Khi làm vậy, họ quên rằng Iran đã giảm hoàn toàn thương mại với châu Âu để ủng hộ Nga và Trung Quốc xuống chỉ còn 1,5%. Họ hoàn toàn không cần châu Âu. Nhưng châu Âu lại cần Iran và sự tự do lưu thông hàng hóa, như dầu - diesel - khí đốt - phân bón - heli - nhôm, v.v., qua eo biển Hormuz.

Đồng thời, giới tinh hoa tân bảo thủ ở Washington tiếp tục thổi bùng các cuộc xung đột, từ Ukraine đến Gaza, được thúc đẩy bởi sự kết hợp giữa các giáo điều ý thức hệ và lợi ích tài chính của ngành công nghiệp quốc phòng và các nhóm vận động hành lang nước ngoài. Như Napolitano nhận xét một cách thích đáng, không còn đạo đức nào trong chính sách đối ngoại của Mỹ, chỉ có những ý thích nhất thời và sự bảo vệ các khách hàng địa chính trị.

Đối với những người quan sát đã nghiên cứu lịch sử, đây là một khuôn mẫu quen thuộc. Đó là cái giá của ảo tưởng. Ảo tưởng rằng sức mạnh tạo ra công lý, rằng công nghệ có thể thay thế chiến lược, và rằng một quốc gia có thể vô tận rút ra từ các nguồn lực của mình để tài trợ cho các cuộc xung đột xa xôi, khó hiểu. Hoa Kỳ đang trên bờ vực kế thừa di sản của Việt Nam và Afghanistan ngay tại trung tâm Trung Đông: một cuộc xung đột kéo dài, vô nghĩa làm xói mòn quốc gia từ bên trong, trong khi phần còn lại của thế giới, từ Moscow đến Bắc Kinh và Tehran, đang lặng lẽ tổ chức lại cho ngày mà lá cờ Mỹ được hạ xuống một cách dứt khoát. Câu hỏi không phải là sự sụp đổ này có xảy ra hay không, mà là nó sẽ gây ra bao nhiêu thiệt hại trước khi sự rút lui không thể tránh khỏi bắt đầu.

Nguồn

- [President Putin Has "Every Right" to Strike NATO Weapons Plants](#)
- [Anthony Aguilar: Iran Baited the U.S. & Is Bleeding It Dry](#)
- [President Putin Meets Witkoff and Kushner as Russia-Ukraine Talks Continue](#)

<https://youtu.be/k1rPrF0zx9M>